

ВАСИЛ ЦОНЕВ
МНОГО ХУБАВ РАЗКАЗ

chitanka.info

Трябва да напиша много хубав разказ. Не знам за какво, но настроението ми е точно такава, каквото имам, когато пиша добре. И ми се пише нещо хубаво, много хубаво.

Но когато влизах в двора, усетих удар по главата и паднах. И ме ритнаха в устата. А сетне започнаха да ме ритат по главата. Изправих се, а един от нападателите се опита да извади окото ми.

Бях изненадан.

— Защо?

— Защото си лъжец.

— Вие бъркате. Аз съм...

— Много добре знаем кой си. И ще те пребием.

— Нещо съм ви направил?

— Разбира се. Пишеш мръсотии.

Опитах се да се усмихна, но ме удариха през устата.

— Вие всички сте лъжци.

— Кои ние?

— Тия, дето пишете. А ти си най-големият. Пишете за пари.

— Грешите. За един фейлетон получавам двадесет лева, а времето, което губя, за да го напиша, ми струва сто.

— Тогава защо пишеш?

— Не знам — отвърнах, — откъде ще знам.

Побойниците ме погледнаха смаяни:

— Не е вярно. Не може да се пише на загуба.

— Може — казах, — дори ако имах пари, бих дал, за да издават работите ми.

— Но все пак — ти от писането вадиш парите си!

— Да — казах, — но не от фейлетони. Пиша други неща, от които взимам пари, за да пиша фейлетони.

— Аха — казаха, — значи пишеш, за да се прочуеш.

— И това не е. Пиша, защото не мога да не пиша.

— Ще ти счупим ръцете и няма да можеш да пишеш.

— Тогава ще се науча да пиша с крака. Има такива случаи.

Безръки хора, които пишат с пръстите на краката си.

— Ще ти пречупим и пръстите на краката.

— Тогава ще диктувам на магнетофон.

— Ще ти изтръгнем езика.

— Ще ухапя молива със зъби.

— Ще ти избием зъбите.

— Ще сложа молива в ухото си и пак ще пиша. Ще извадя едното си око и ще сложа молива в дупката и пак ще пиша.

— Тогава ще те убием.

— Ама има други. Всички не можете да убиете.

Нападателите толкова се ядосаха, че отново ме проснаха на земята и ме стъпкаха с крака. Но останах жив, дотътрих се до леглото и легнах.

— Нищо — помислих си, — след месец ще бъда отново здрав и тогава ще напиша хубавия разказ.

Странно, нали? Биха ме, пребиха ме, но хубавото настроение, което имах, остана. Много хубаво настроение. Същото, което имах, когато пиша добре. И това настроение не ме оставя, докато не напиша нещо хубаво.

Защо е така, не знам. Но е така.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.